

[Preben Møller Hansen]

nansloven blev vedtaget med Socialdemokratiets stemmer sammen med regeringens, og de skal naturligvis dømmes herfor.

Vi kunne nævne en lang række eksempler, der gennem tiden har godtgjort, at regeringen er i strid med sig selv. Vi kan også konkretisere, at Fremskridtspartiet, Fælles Kurs, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, der repræsenteres af 105 mandater, gentagne gange, ikke alene i dette Folketing, men også på møder rundt omkring i landet, har givet udtryk for, at der skal en ny regering til, idet denne regering ikke lever op til de forventninger, man kan have til en regering. Derfor har jeg lavet et forslag om motiveret dagsorden, der lyder som følger:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget konstaterer,

– at regeringen på områder som sikkerhedspolitik, miljøpolitik, udenrigspolitik og socialpolitik har et konstateret flertal imod sig,

– endvidere at regeringen tilsyneladende ikke er i stand til at få flertal for sine forslag til militærudgifter, retspolitik, EF-politik, uddannelsespolitik og kulturpolitik,

– samt at regeringen internt ikke kan blive enig om, hvilken politik der skal føres inden for områder som rentefradragsregler, ulandsbistand, flygtningepolitik og arbejdsmarkedspolitik.

Samtidig har partier som Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Fælles Kurs, Socialistisk Folkeparti og Fremskridtspartiet (i alt 105 mandater) over for offentligheden tilkendegivet, at de ønsker en ny regering.

På denne baggrund, og da Danmark har brug for en regering, der med et parlamentarisk grundlag er i stand til at regere, opfordrer Folketinget regeringen til at træde tilbage.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 50).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Jeg skal lade denne – lidt lange – dagsorden indgå i Tingets videre drøftelser.

Kaj Poulsen (S):

I denne uge har Danmark vel fået den alvorligste løftede pegefinger fra repræsentanter for Verdensbanken, som vi nogen sinde har fået. Den blev taget med megen alvor rundt omkring i samfundet, men så i tirsdags fik vi en erklæring fra statsministeren om, at det nu ikke så så slemt ud alligevel, og at man var ved at løse problemerne osv. Altså den vante model fra de sidste 5 ½ år: at problemerne er ikke så store, og vi er langt på vej til at løse dem.

Vi synes, det er alvorligt, at statsministeren ikke vil se realiteterne i øjnene og ikke tør fortælle befolkningen om de problemer, vi har i det danske samfund.

Man kan så gøre op, hvad regeringen har nået i den periode, den har siddet. Der er jo ingen tvivl om, at statsministeren havde været på dygtigt sorteringsarbejde med den redegørelse, han gav her. De grundlæggende problemer, Danmark har, er under ingen omstændigheder løst, tværtimod.

Hvis vi ser på Danmarks gæld til udlandet, er den blevet mere end fordoblet i den tid, regeringen har siddet. Hvis vi ser på opsparingen, som alle i det danske samfund er klar over er et voldsomt problem for os, har der været et katastrofalt fald i opsparingen i Danmark. Alt er soldet op. Den forbedrede konkurrenceevne, som regeringen overtog i 1982, og som var ført frem i en forbedring fra 1979 til 1982 på omkring 20 pct., er soldet op. Den er væk.

Regeringen har i de fem år næsten gjort det til en folketro, at bare man skar ned på de offentlige budgetter og gjorde det asociale nok, ville alle problemer blive løst.

Det har imidlertid vist sig, at ingen af de ting, som regeringen har gennemført, har løst nogen af de grundlæggende problemer. Socialdemokratiets aftale med regeringen om finansloven har heller ikke løst nogen af de grundlæggende problemer, vi har i Danmark.

Jeg må nok sige, at den måde, statsministeren nu lægger afstand til det flertal på, som gennemførte finansloven, er bemærkelsesværdig. Statsministeren siger, at der var flertal i Folketinget for øgede udgifter. Ja, det var der, fordi der var en aftale mellem regeringen og regeringspartierne og Socialdemokratiet. Men hvis regeringen havde fulgt det parlamentariske grundlag, regeringen er blevet etableret på, er der ingen tvivl om, at de to partier, som har pe-